

*„Üdv tenéked, ó halhatatlan Igazság! Mert Teneked Szeretet,
Teneked igazad van.*

*Egyedül Tiéd minden dicsőítés és minden erő,
egyedül Te, ó Jóság, Te vagy az Örökkévalóság, Te vagy az Élet.
És Te életet adtál a Te igazadból nekünk.
Ó, bőséges fénnel ragyogtad be a mi lelkünk,
és mindörökké tündökölsz, és mi mindörökké Tebenned fénylünk.”*

Évközi 13. vasárnap

Bölcs 1,13-15.2,23-24

2Kor 8,7.9.13-15

Mk 5,21-43

Az igazság halhatatlan.

Milyen vigasztaló az ószövetségi bölcs szava, amelyet a mai vasárnap hallunk.

Éppen a halhatatlanságra vágyunk.

Arra vágyunk, hogy életünk legyen, hogy fogyhatatlan bőségben, halhatatlan legyen az életünk,

miközben mégis itt járunk a halál sötét völgyében,

miközben mégis érezzük, egyre fogyatkozik bennünk az élet, az elmúlást tapasztaljuk nap mint nap,

eközben ott lobog a szívünkben az örök élet vágya. Hiszen erre teremtett bennünket Isten, az életre.

Arra teremtett bennünket, hogy legyünk, nem arra, hogy elmúljunk, hogy elpusztuljunk.

És íme, a vigasztaló szó, az ószövetségi bölcs útbaigazítása: Az igazság halhatatlan.

Menjünk az igazság felé! Az igazság élet, az igazság örök élet!

A halálnak nincs hatalma felette, mindig ugyanaz, változatlan, mindörökké megmarad, az igazság halhatatlan. De milyen igazság ez?

Hogy megértsük, tovább vezet bennünket Szent Pál a Szentleckében, amikor ezt a szót állítja elénk: jótétemény.

Erre biztatja híveit, hogy jótékonykodjanak, és elébük állítja Krisztus jótékonyágát, aki odaadta önmagát, az életét adta oda, aki gazdag volt, de szegénnyé tette magát, hogy szegénysége által meggazdagodjunk,

és ez a jótétemény, ez a szegénység nem fosztotta meg Őt az élet teljességétől.

A halál, amelyben föláldozta életét, győzelem volt a halál felett, az élet bősége, mert jótétemény volt.

Íme, az igazság, íme, a halhatatlan igazság.

Az igazság a szeretet, az igazság a jóság, az igazság, amely halhatatlan, amely fölött az elmúlásnak nincs hatalma, az igazság a jóság.

Minden szelídség és minden béke, minden megbocsátás és irgalom, minden áldozat és önfeláldozás örökké megmarad. A legcsekélyebb is romolhatatlan.

Minden pillanat, minden mozdulat, ami a szeretet igazával van telve, örökké tündöklő fénnel ragyog, és nem múlik el ragyogása.

Mert a szeretetnek igaza van, és csak a szeretetnek van igaza.

A szelídség igaz és megváltoztathatatlan. Az irgalom élet.

Az ószövetségi bölcs erről tanít bennünket, ez az ő vigasztalása, ez az ő tanácsa.

Erre teremtett bennünket Isten, aki maga a jóság, akinek élete ugyanaz, mint a szeretete, aki örök halhatatlanságában örökké jótékony.

Ő érintett meg bennünket önmaga igazával, így teremtett meg.

Ő ragyogott be bennünket önmaga mosolyával,

és ennek a mosolynak derűje, ennek a mosolynak fénye az élet, a halhatatlan élet, az örök élet.

Ezt ajándékozta nekünk Isten, ez a mi igazságunk.

Ezért buzdít az apostol bennünket is a jótékonyásra, hogy tudjuk, hogy higgyünk benne: életünk minden jótette, minden morzsa, életünk minden szeretete, minden mozdulat Istenben örökké megmarad, nem enyészik el, nem fogyatkozik meg, mindörökké tündököl, él és halhatatlan.

S hogy még inkább megértsük az igazság útját, amelyre az ószövetségi bölcs irányítja tekintetünket ma, amely úton az apostol tanácsa vezet bennünket, azért az evangélium története elénk állítja magát az élő Igazságot, aki az Út, Jézust, aki ott áll a halandók között, akik félnek a haláltól és aggódnak miatta, akihez odalép Jairus a panasszal, az aggodalommal, a fájdalommal:

Leányom halálán van, Te vagy az Élet, tedd rá a kezedet.

És Jairus elindul az igazság útján Jézus nyomában.

S miközben követi Jézust, követi Őt a sokaság is, tolonganak körülötte, mert mind vágyódnak a halhatatlanságra, odalép közelébe az asszony, aki 12 év óta szenved, és megérinti Jézus ruháját, és az Élet teljessége árad beléje, mert hitt benne.

És amikor megérkeznek a halál házához, ahol a kislány már meghalt, Jézus nem torpanik meg, hiába mondják okoskodva: Minek fárasztod a Mestert?

Az Élet Igazsága fáradhatatlan. És Jézus belép a halál helyiségébe, belép az Élet igazával, és megfogja a kislány kezét és fölemeli önmaga fényébe.

Nem a halál sötét ösvénye ez,

hanem annak a Hajnalnak ragyogása tölti be a házat, amely Hajnal alkonyt nem ismer.

Jézus tündököl, a teremtő Jóság. Az Élet Hajnala ragyog, a Szeretet megtörhetetlen igazsága.

És akik tudják, hogy az Ő nyomába lépjenek, akik megérintik az Igazság ruháját, akik jótékonykodnak,

és életük mozdulatai a szeretet, a jóság, a szelídség, a béke tettei, azok örökké élnek, mert ez az örök élet. Hiszen ők azon az úton járnak, amely úton megbotlás nincsen.

Széles, egyenes út ez, és az Élet Trónjához visz,

a Trónhoz, ahol árad, ahol kifogyhatatlanul árad az Élet,

az Élet bősége, a végtelen Szeretet ragyog ott ezen a Trónon.

És akik odaértek, és akik az úton mentek mindvégig, Őt imádva dicsőítik és kiáltják:

Üdv tenéked, ó halhatatlan Igazság! Mert Teneked Szeretet, Teneked igazad van.

Egyedül Tiéd minden dicsőítés és minden erő,

egyedül Te, ó Jóság, Te vagy az Örökkévalóság, Te vagy az Élet.

És Te életet adtál a Te igazadból nekünk.

Ó, bőséges fényvel ragyogtad be a mi lelkünk,

és mindörökké tündökölsz, és mi mindörökké Tebenned fénylünk.

Ámen.

2021. június 27.

Takács Gyula plébános atya